

Un any de batzegades: 22-9 -2008

Un relat de: [nauette](#)

A batzegades, imprevist, m'envaeix com un verí del passat. Em colpeja la ment i em turmenta l'ànima... i aleshores, alguna cosa passa. Quelcom dins meu canvia, miro cap un costat, veig la paret, blanca, i m'envaeix el silenci, el buit, l'absència de mi mateix. Estava somiant, penso... sinó, què hi faig aquí ara? Qui sóc? M'embarco en un riu de records, a contra corrent, buscant l'origen... però de res em serveix. Sé d'on neix el turment, sé quin és el meu passat, però no obstant, continuo amb els ulls tancats. No vull desparar del somni, no encara. I és que tot ha sigut breu, fugaç, suficientment perllongat per integrar-ho amb la meva rutina, però excessivament fugaç per separar-ho del meu cor.

I doncs? Un any, un any on la realitat s'ha deformat com un rellotge dalinià, modulant el temps, líquid, plàstic, saborejant-lo com un cafè ensucrat. I és que han sigut 12 mesos al costat de la rosa del petit príncep, compartint el somni amb l'Alicia, segon rere segon, forjant una existència sense regles. Un any on hem sortit de les ombres, notant el sol sobre la nostra pell jove, ara massacrada i pàl·lida. I t'has cremat. 365 dies de somriures, descobrint Barcelona, vivint la pressió, la dolça i melancòlica pressió dels primers exàmens universitaris. Caient, perdent-nos, i no obstant, continuant rient, car som joves i el temps és un mar. I és que ha sigut el primer any d'una nova vida, la vida dels novells. La felicitat regalimava per les galtes el bon temps. I ara? No ho veig fosc tampoc, simplement, absent de color... com un somni... i m'has despertat. Certament, la crua, crua i cruel realitat, encara endormiscada, em persegueix, recordant-me, xiuxiuejant-me a l'oïda que s'ha acabat, que no li doni més voltes... Que baixi, que deixi de volar, que torni a posar el cap sota l'ala, que surti de la casa del conill. Que de roses n'hi ha moltes...

La realitat, el dolor, em trepitgen els talons i em mostren, en tot moment, la sortida; la porta que em durà altre cop al passadís. I és que el meu cervell em punxa, s'impacienta per veure la llum del dia. Obliga al meu cor a marxar, el desterra. M'obliga a deixar-te d'estimar. No té sentit mirar cap al sol quan hom no té ulls. No he escollit despertar, vull tornar al meu llit, tancar els ulls, i continuar vivint la nostra fantasia. Però ara només em queda el record, a batzegades, imprevist, que m'envaeix com un verí del passat...